

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
3.Bf.176/2012/5.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság **Budapesten, 2012. év augusztus hó 29. napján** tartott tárgyalás alapján meghozta és **2012. év augusztus hó 30. napján** kihirdette a következő

í t é l e t e t:

A vesztegetés bűntette miatt **vádolt** ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Bíróság 2010. év május hó 27. napján kelt, 14.B.337/2010/7. számú ítéletét **megváltoztatja**.

A vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztést 1 (egy) évi börtönbüntetésre, a próbaidő tartamát 1 (egy) évre enyhíti.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A Fővárosi Bíróság - a Budapesti Nyomozó Ügyészség 2010. év március hónap 4. napján kelt Nyom.465/2009/1-I. számú vádirata alapján eljárva - a 2010. év május hónap 27. napján kihirdetett 14.B.337/2010/7. számú ítéletével vádlottat vesztegetés bűntette [Btk.250. § (1) és (2) bekezdés a) pont] miatt 2 év, végrehajtásában 3 év próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetésre ítélte, egyben előzetes mentesítésben részesítette.

Az elsőfokú ítélet ellen bejelentett kétirányú fellebbezés - az ügyész súlyosítás, valamint az előzetes mentesítés mellőzése; míg a vádlott és védője felmentésért jelentett be jogorvoslatot - alapján eljárva a Fővárosi Ítéltábla helyt adott a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség 2010. év július hónap 21. napján kelt Bf.519/2010. számú indítványában foglaltaknak; a felülbírálat során tárgyalást tűzött ki és bizonyítást vett fel.

Ennek során okiratokat szerzett be és tanúkat hallgatott ki, majd a bizonyítás eredményeként az elsőfokú ítéletben foglaltaktól eltérő tényállást állapított meg.

Eszerint - szemben az elsőfokú ítéletben rögzítettekkel - nem állapítható meg, hogy az ott írt időben és helyen a vádlott és 1.sz. között létrejött egy olyan megbeszélés, amelynek tárgya a 2.sz. részére 1.sz. által bármilyen formában juttatandó fizetésemelés kiegyenlítése lett volna.

Erre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a 2011. év szeptember hónap 15. napján kihirdetett 2.Bf.251/2010/12. számú ítéletével

vádlottat az ellene vesztegetés büntette miatt emelt vád alól a bűncselekmény bizonyítottságának hiánya okából felmentette.

A másodfokú ítélet ellen a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség fellebbezett a vádlott terhére, bűnösségének megállapítása végett.

A Kúria mint harmadfokú bíróság - helyt adva a Legfőbb Ügyészség 2012. év január hónap 5. napján kelt BF.3588/2011/1-I. számú indítványában foglaltaknak - a 2012. év február hónap 28. napján kelt Bhar.I.34/2012/3. számú végzésével a Fővárosi Ítéltábla 2.Bf.251/2010/12. számú ítéletét hatályon kívül helyezte és a másodfokon eljáró bíróságot új eljárás lefolytatására utasította.

A hatályon kívül helyezést követő megismételt másodfokú eljárásban a Fővárosi Bíróság elsőfokú ítélete ellen bejelentett jogorvoslati nyilatkozataikat úgy a vád, mint a vádlott és a védelem fenntartották.

Az elsőfokú ítélet ellen az ügyész súlyosítás végett fellebbezett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a 2010. év július hónap 21. napján kelt BF:519/2010. számú átiratában jelezte, hogy álláspontja szerint a Fővárosi Bíróság nem teljes mértékben tett eleget az ügyfelderítési kötelezettségének.

A vád tárgyát a vádlott és 1.sz. közt négy szemközti folytatott beszélgetés képezte; s tekintve, hogy arról tárgyi bizonyítási eszköz nem állt rendelkezésre, különös gonddal kellett volna vizsgálni, hogy az azon elhangzottakról kik, mikor és milyen forrásból szerzett tudomást. Az elsőfokú tárgyaláson kihallgatott 3.sz., 4.sz. és 5.sz. 1.sz. elmondásából értesültek a történetekről - úgynevezett „hallomástanúk” - ugyanakkor a vádlott ellen folyt fegyelmi eljárásban, valamint a jelen ügy nyomozása során több olyan személy meghallgatására is sor került, akiket utóbb az elsőfokú bíróság mégsem hallgatott ki, holott az iratokból kiolvashatóan a vallomások nem mindenben következetesek. [Megjegyzendő, hogy a kétségkívül nagyszámú további nyilatkozó tárgyalásra idézését és tanúkénti kihallgatását sem a vádirat nem indítványozta, sem utóbb az elsőfokú tárgyalás során nem hangzott el erre vonatkozó indítvány.]

Nem volt vizsgálat tárgya, hogy az elkövetés szempontjából releváns időpontban 1.sz. számlájáról történt-e 200.000.- forint értékben készpénzfelvétel; nem áll rendelkezésre a vádlott ellen indult fegyelmi eljárást lezáró döntés, valamint az ellene hivatali visszaélés miatt folyt ügyben hozott megszüntető határozat; végül nincs adat a vádlott által 1.sz. ellen kezdeményezett magánvádas eljárás állásáról sem.

Tekintve, hogy a kérdéses okirati bizonyítékok beszerzése, a szóba jöhető további tanúk kihallgatása a hatályon kívül helyezést megelőző ítéltáblai másodfokú eljárásban megtörtént - e tanúk, valamint az elsőfokú eljárásban is már meghallgatott személyek ismételt kihallgatására, vallomásaik ütköztetésére a megismételt másodfokú eljárásban sor került - a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője a megismételt másodfokú eljárás tárgyalásán tartott perbeszédében - immár teljesnek tartva a bizonyítás anyagát - a vádlott előzetes mentesítésének mellőzését, egyebekben az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

A védelem a megismételt másodfokú eljárásban - is - a felmentést célzó fellebbezését tartotta fenn.

A védői álláspont szerint egy állítás - 1.sz. terhelő vallomása - és egy vádlotti tagadás áll szemben abban a tekintetben, hogy a vádban írt négyszemközi beszélgetés megtörtént-e, avagy sem. Ez pedig felmentő határozat meghozatalához kell, hogy vezessen.

1.sz. közérdekű bejelentésének hitelt-érdemlőségét önmagában kétségesse teszi, hogy a viszony közte és a vádlott között megromlott; a bejelentés megtételre az állítólagos megbeszélést követően majd egy évvel később került sor, mely időtartam alatt kölcsönös bejelentések, feljelentések, vizsgálatok történtek.

3.sz., 4.sz. és 5.sz. előadása kizárólag 1.sz. közlésén alapul; márpedig e hírforrás hitelessége megkérdőjelezhető. A saját ház eladása és a vételárnak a közfeladat céljára történő beforgatása; a közel egy év eltelte a pénz felajánlása és a bejelentés megtétele között; az, hogy ez utóbbira akkor kerül sor, amikor a kérdéses program megghiúsulni látszik; végül hogy a kérdéses időszakban a bankszámla-mozgás nem tükröz eltérést a 1.sz. által egyébként folytatott pénz-kivételi gyakorlattól: mindez arra enged következtetni, hogy nevezett nem tekinthető olymértékben szavahihetőnek, hogy terhelő vallomására a vádlott bűnösségét megállapító határozat volna alapozható.

Erre figyelemmel az elsőfokú ítéletben foglalttól eltérő tényállás megállapítását, s annak alapján védencének a vád alóli felmentését indítványozta.

A vádlott a védőjéhez csatlakozva ugyancsak a felmentését kérte.

Változatlanul tagadta, hogy előnyt kért volna 1.sz.-tól ; nevezett és közte a kérdéses beszélgetésre sor került volna. A közöttük lévő viszony megromlását a megismételt másodfokú tárgyaláson az eddigiekhez képest korábbi időpontra tette; és ahhoz kötötte, hogy 1.sz.-nak a 2008. januárjában - az alapítványnak juttatott keretösszeg felemelésére - előterjesztett kérését 2008. márciusában elutasították, sőt a már odaítélt harmincmillió forintot sem folyósították a korábbi elszámolások hiányosságai okán. Az alapítványnál így beállt pénzhiany pedig 1.sz. a saját lakásának eladásából származó pénzből pótolta ki.

Észrevételezte, hogy 1.sz. a 2009. februárjában tett közérdekű bejelentésében szóbajöhető tanúként nem nevesíti az alapítványi kollégáit; sőt utóbb, 2010. januárjában a Pesti Központi Kerületi Bíróságon a 1.sz. ellen indított magánvádas eljárásban 4.sz. és 3.sz. tanúkénti kihallgatását nem is indítványozták.

Véleménye szerint 3.sz., 4.sz. és 5.sz. azért haragszanak rá, mert a támogatási összeg megemelésének elmaradása miatt fizetésük felemelésére nem kerülhetett sor, a támogatás folyósításának elmaradása miatt pedig a fizetésüktől is elestek, és végsősoron az alapítványi munkájukat is elveszítették.

Összességében kérte a vád alóli felmentését.

A felmentést célzó fellebbezések nem alaposak, ugyanakkor az előzetes mentesítés mellőzésére irányuló ügyészi indítvány sem helytálló.

A hatályon kívül helyezést követő megismételt másodfokú eljárásban a Fővárosi Ítéltábla a Be. 348. § (1) bekezdésének megfelelően újólág vizsgálta, hogy a Fővárosi Bíróság támadott elsőfokú ítélete érdemi felülbírálatra alkalmas-e.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat megtartotta; azok bármely megsértését egyébiránt senki nem is panaszolta.

A rendelkezésre álló, az ügy megítéléséhez szükséges bizonyítékokat a tárgyalás anyagává téve értékelési körébe vonta; s kellő mértékben, meggyőző módon számot is adott e bizonyítékok mérlegelésének mikéntjéről.

E körben szögezi le a jelen megismételt másodfokú eljárást lefolytató bíróság: az ügy tárgyát a 600.000.- forint jogtalan előnyként történő vádlotti kérés képezte és képezi.

Ehhez képest a korábban - a hatályon kívül helyezést megelőzően - eljárt másodfokú bíróság által lefolytatott bizonyítás az ügy érdemére döntő kihatással nincs: nem bír jelentőséggel, hogy a ..., valamint a ... Alapítvány kutatási megbízásával összefüggésben folytatott vizsgálódások - tekintve, hogy a vád tárgyát nem képezték [Be. 2. § (3) bekezdés] - milyen eredményre vezettek; a Be. 10. §-ra figyelemmel az, hogy vádlott ellen folytatott fegyelmi eljárás mit tárt fel és miként zárult; hogy 1.sz. 2009. év február hónap 12. napjával keltezett beadványa a jelen vádban érintetten túl még mit tartalmaz, és hogy erre tekintettel vele szemben magánvádas eljárás folyamatban van-e, avagy sem.

Az egyes érintettek szavahihetőségének megítélése okán bírhat jelentőséggel, hogy 2.sz. mettől meddig és milyen jogviszonyban állt a Kulturális és Oktatási Minisztériummal, s hogy ez a viszony mi módon szűnt meg; illetőleg hogy 1.sz. banki számlamozgása miként alakult. Ez azonban még nem eredményezi azt, hogy az ekként feltártak a történeti tényállás részét képeznék, képezhetnék.

Figyelemmel mégis arra, hogy a Fővárosi Ítéltábla által korábban a vádlott felmentésére bizonyítottság hiányában került sor, és a harmadfokon eljárt Kúria az első- illetőleg másodfokon lefolytatott bizonyítás eredménye kellő összevetésének elmaradására, az ezzel kapcsolatos indokolási kötelezettség elmulasztására alapozottan hozott hatályon kívül helyező határozatot; a jelen megismételt eljárásban a Fővárosi Ítéltábla a vádlottat, valamint az első- és másodfokú eljárásban kihallgatott tanúkat újólág meghallgatta, vallomásaikat ütköztette, a rendelkezésre álló okirati bizonyítékokat pedig a tárgyalás anyagává tette.

Ugyanakkor nem látta szükségét annak, hogy mindezek folytán a Fővárosi Bíróság által megállapított történeti tényállást [14.B.337/2010/7. számú ítélet 2. oldala] a Fővárosi Ítéltábla 2.Bf.251/2010/12. számú ítéletének 4-6. oldalán foglaltakkal kiegészítse.

Némi pontosítás, kiegészítés mégis indokolt az iratok tartalma és a másodfokú eljárásban lefolytatott bizonyítás alapján:

- A vádlott jelenleg munkanélküli, e minőségében járadékot nem kap, 50.000 forint gyerektartásdíjban részesül a két gyereke után, valamint 28.000 forint családi pótlékban [a másodfokú tárgyaláson előadottak alapján];
- a 2008. év március hónap 17. napján tartott megbeszélésre, majd annak befejezését követően vádlott által 1.sz.-tól a 600.000.- forint kérésére az Oktatási és Kulturális Minisztérium épületében a vádlott főosztályvezetői hivatali helyiségében került sor [erre vonatkozó adatot az elsőfokú bíróság által a tényállás megállapításának alapjául elfogadott 1.sz. vallomása kapcsán az elsőfokú ítélet a 7. oldal utolsó bekezdésében tartalmaz ugyan; az elkövetés helyét azonban minden esetben a történeti tényállásban szükséges rögzíteni];
- a történeti tényállásban nem a törvényi tényállásban szereplő jogi műszót: a „jogtalan előny” kérését kell szerepeltetni, hanem az azt lefedő történetet kell megjeleníteni.
Erre tekintettel a másodfokú bíróság a jogtalan előny kitétele mellőzve az elsőfokú ítélet 2. oldal utolsó bekezdésében írt azon megállapításnak tulajdonít jelentőséget, hogy 2.sz. a Mentorprogram kapcsán közvetlenül munkát nem végzett, a ... Alapítvánnyal kapcsolatban nem állt, az Alapítványtól bármely juttatásban történő részesülésre jogalap nem volt [2.sz.nak az elsőfokú bíróság által elfogadott, az ítéletének 9-11. oldalán elemzett vallomása alapján];
- végül ugyancsak a történeti tényállásban szükséges annak rögzítése, hogy 1.sz. részéről 2.sz. felé tényleges pénzátadásra végülis nem került sor [ezt az elfogadott vallomások körében az elsőfokú ítélet a 7. oldal első, 8. oldal első, negyedik és ötödik, 9. oldal első, harmadik és negyedik, valamint a 10. oldal első, második és ötödik bekezdése tartalmazza ugyan, azonban helyesen a tényállás részét képezi].

Az ekként kiegészített elsőfokú ítéleti tényállás már maradéktalanul helyes és teljes; és a felülbírálat alapjául szolgált a másodfokú eljárásban is.

A Fővárosi Bíróság kellő részletességgel és logikus érveléssel adott számot arról, hogy a vádlotti tagadással szemben miért 1.sz. terhelő vallomására, valamint az alapítványi munkatársainak: 3.sz., 4.sz. és 5.sz. tanúknak az őt alátámasztó előadására, illetőleg 2.sz.nak a vád tárgyát képező cselekmény tekintetében ugyancsak egyező vallomására alapozott.

Nincs ésszerű alap annak feltételezésére, hogy ez az öt személy - akik közül 2.sz. a többiekhez képest az ellenérdekű oldalon áll: nem az előny juttatója ugyanis, hanem éppen annak kedvezményezettje - konspiratív módon összebeszélve, csalárdul a vádlott ellehetetlenítésére, hamis megvádolására szövetkeztek volna; majd ezek után e tettük véghezvitelével mely okból vártak volna közel tíz hónapot.

A vádlott által ezzel - valamely harag, bosszú - kapcsolatosan tett hivatkozások minden alapot nélkülöznek.

Megfordítva: amennyiben mégis erről volna szó, úgy érthetetlen, hogy nevezettek e hamis vallomásukat miért nem egyeztették jobban; a vádlott és védője által hivatkozott - és a korábbi táblabíróági ítéletben részletesen elemzett - „ellentmondások” hogyan állhattak elő. Példaként lehet e körben hivatkozni olyan eltérésekre, mint hogy 1.sz. részéről a pénz csupán borítékban és jelzésszerűen megmutatásra, avagy lobogtatásra került; ezt megelőzően ő hányszor és hol érintkezett 2.sz.-val; illetve hogy mikor, milyen körülmények között és személyek együttes jelenlétében tájékoztatta alapítványi munkatársait a vádlott kéréséről.

Mindez a jelen másodfokú bíróság számára korántsem a megnevezett tanúk valamiféle összebeszélését igazolja, hanem sokkal inkább azt bizonyítja, hogy e személyek a különféle eljárások különféle szakaszaiban a valós észleleteikről, emlékeikről adtak számot a legjobb tudásuk szerint.

Nem igazolható a vádlott által hivatkozott harag, valamint bosszú ténye sem; a kapcsolatok megromlása tekintetében az egyes vallomások korántsem voltak egyezők: legyen elég e körben például 6.sz. tanúvallomására utalni, aki úgy a nyomozás, mint a mindkét másodfokú eljárás során akként nyilatkozott, hogy nem tud a vádlott és 1.sz. viszonyának megromlásáról [nyomozati iratok 667. oldal negyedik bekezdése: „nem volt törés 1.sz. és a vádlott viszonyában, ami a vádakát indokolhatná”; a 2.Bf.251/2010/11. jegyzőkönyv 14. oldal negyedik bekezdése; a 3.Bf.176/2012/5. jegyzőkönyv 8. oldal harmadik bekezdése].

Az pedig, hogy a vádlottnak a 1.sz.-val, illetve az Alapítvány tagjaival való viszonya nem a vizsgálat elrendelésének következményeként 2008. nyarán, hanem már annak az évnek az elején romlott volna meg; azért különösen aggályos, mivel erre a vádlott csupán a jelen megismételt másodfokú eljárásban hivatkozott először.

Összegzően elmondható, hogy a hivatkozott öt tanú vallomása egy irányba mutat, valamennyien a másodfokú meghallgatásuk alkalmával is tagadták, hogy a vádlottra haragudnának és nincs is életszerű alap annak feltételezésére, hogy 1.sz. a három alapítványi munkatársát - arra készülve, hogy csaknem egy év múlva feljelentést tesz - megtévesztette volna, és arra sem, hogy velük, avagy 2.sz.-val összefogásban tett volna hamis tartalmú bejelentést vádlottal szemben.

A másodfokú eljárásban kihallgatott további tanúk vallomása nem nyújt elégséges alapot a fentiek által előadottak valóságtartalmának megkérdőjelezésére, adott esetben eltérő tényállás megállapítására.

2.sz. vallomása e körben külön is jelentőséggel bír, hisz vele kapcsolatban a vádlott sem jelölt meg olyan okot, ami miatt neki bosszúból indítéka lehetne őt súlyos bűncselekmény elkövetésével hamisan vádolni. 2.sz. végig az eljárás során határozottan állította, hogy a pénzátadási kísérlet után a vádlott tájékoztatta arról, hogy azt nem fogadta el. Erre a vádlott úgy reagált, hogy akkor a fizetésemelést másként intézi el. E kijelentésből egyértelműen következik, hogy 1.sz. előadása megfelelt a valóságnak.

Végül korántsem vonható le 1.sz. bankszámla-forgalmának adataiból sem olyan következtetés, hogy nevezett szavahihetetlen volna.

A 2.Bf.251/2010/4. számú jegyzőkönyv 15. oldalán foglaltak szerint a tanú által a tárgyaláson csatolt, és e másodfokú iratok közt rendelkezésre álló Bank számlakivonatok adataival igazoltan 2008. év április hónap 5. napján 100.000.- forint, míg 18., 21. és 29. napján esetenként 50.000.- forint; áprilisban tehát összesen 250.000.- forint került 1.sz. számlájáról felvételre. Ugyanígy: 2008. május 6., 9., 19., 25. és 27. napjain minden esetben 50.000.- forint, májusban így megintcsak 250.000.- forint felvétele történt meg. Ehhez jön még a 2008. június 5.-i és 8.-i kétszer 50.000.- forint felvétele, mely így együttesen 600.000.- forintot tesz ki. Ehhez képest 2008. év június 19. napján 30.000.- forint, míg 20. napján 100.000.- forint került a ...téri fiókban a számlára befizetésre.

A fenti adatok nem hogy nem cáfolják 1.sz.-nak - 3.sz. és 4.sz. által is megerősített - azon előadását, hogy a kért összeget részletekben felvette és a páncélszekrényben őrizte, majd pedig az átadás elmaradását követően azt a bankban a számlájára részben visszafizette; hanem éppen annak alátámasztására alkalmasak.

A fentiek alapján sem ok, sem pedig törvényi lehetőség nincs az elsőfokú bíróság által mérlegeléssel megállapítottaktól eltérő tényállás megállapítására.

Az irányadó tényállás szerint vádlott bűnösségére vont következtetés okszerű, és a cselekmény minősítése is törvényes.

Ezzel összefüggésben a másodfokú bíróság vizsgálta, hogy a törvényi tényállást formálisan kimerítő vádlotti magatartás büntetőjogilag értékelhető cselekménynek tekinthető-e.

Tette ezt különösen azért, mivel vádlott csupán egy esetben fogalmazta meg a 600.000.- forint juttatására vonatkozó igényét; utóbb azzal összefüggésben lépéseket nem tett, újólapon nem kérte 1.sz.-tól az összeget, annak kifizetéséről az érintett 2.sz.-nál sem érdeklődött.

Felvethető ezért, hogy az előny kérése ilyen körülmények között komolynak, konkrétan és közvetlennek tekinthető-e; annál is inkább, mivel azt maga 1.sz. sem élte meg egyértelműen ilyenként: önmagát humoros formában nem egyszer „sikkasztóként” nevesítette.

A másodfokú bíróság a kérdést igenlően válaszolta meg.

2.sz. úgy az elsőfokú tárgyaláson [7. sorszámú jegyzőkönyv 20. oldal negyedik bekezdésében], mint a megismételt másodfokú tárgyaláson [3.Bf.176/2012/5. jegyzőkönyv 11. oldal negyedik bekezdésében] arról számolt be, hogy amikor a vádlott tőle értesült a pénzátadás meghiúsulásáról, „jó, akkor majd elintézem máshogy” szavakkal bement a hivatali szobájába és becsapta az ajtót.

A vádlott tehát - az elsőfokú bíróság által is elfogadott tanú vallomása szerint - nem lepődött meg a titkárnőjétől kapott információon; jogász végzettségű vezető közhivatalnokként nem háborodott fel 1.sz. - egyértelműen büntetőjogi kategóriába sorolható - próbálkozásán s emiatt nem kezdeményezett - mint tette azt utóbb az alapítvány ügyével kapcsolatosan - vizsgálatot; nem jelezte, hogy nem gondolta

komolyan a beosztottja fizetésének ilyen történő kiegészítését; hanem - az ajtó bevágásából következően - indulatosan annyit közölt, hogy a kérdést majd másként fogja elintézni.

Ebből csak arra a következtetésre lehet jutni, hogy a 600.000.- forint kérése a részéről, komolynak, konkrétan és közvetlennek tekintendő, nem csupán vicces felvetés volt.

Büntetőjogi felelőségének megállapítása ezért helyénvalóan történt.

A büntetés kiszabása során is körültekintően járt el az elsőfokú bíróság, a bűnösségi körülmények feltárása és értékelése helyes és teljes.

További nyomatékos enyhítő körülményként értékelendő a vádlottnak fel nem róható - elsősorban a hatályon kívül helyezés tényére visszavezethető - további két évet meghaladó időmúlás.

Az elsőfokú bíróság az elkövetéskor hatályban volt jogszabályok alkalmazásával járt el és állapította meg a joghátrány nemét valamint mértékét, s a további ítéleti rendelkezéseit.

Figyelemmel azonban arra, hogy a jelenleg hatályos Btk. 89. § (2) bekezdése a szabadságvesztés végrehajtása felfüggesztésének próbaidejét büntett esetén is nem kettő, hanem egy évben határozza meg, e jogszabály alkalmazása az elsőfokú bíróság által is felfüggesztett szabadságvesztésre ítélt vádlott esetében kedvezőbb.

A másodfokú bíróság ezért a Btk. 2. §-a szerint járt el, és az elbíráláskor hatályos anyagi szabályokat alkalmazta.

A szabadságvesztés tartamának meghatározásakor jelentőséget tulajdonított annak, hogy az előnyt csupán egy esetben és nem is a maga számára kérte, és hogy tényleges pénzátadásra sor sem került.

Mindezekre, valamint a már hivatkozott immár négy és fél éves időmúlásra tekintettel a másodfokú bíróság lehetőséget látott az enyhítő szakasz kimerítő alkalmazására, és a börtönbüntetés tartamát a Btk. 87. § (2) bekezdésének c) pontja szerinti 1 évre mérsékelte.

A szabadságvesztés végrehajtása felfüggesztésének próbaidejét a már hivatkozott Btk. 89. § (2) bekezdése alapján ugyancsak a törvényi minimumban határozta meg, és tekintve, hogy a jogász végzettségű vádlott már négy évet meghaladóan büntetőeljárás hatálya alatt áll, az előzetes mentesítését sem érintette; ezáltal mérsékelve az eljárás elhúzódásából következő, összességében őt ért hátrányos következményeket.

Az elsőfokú bíróság ítéletének fentiek szerinti megváltoztatása a Be. 372. § (1) bekezdésén, míg egyebekben a helybenhagyása a Be. 371. § (1) bekezdésén alapul.

A további fellebbezés lehetőségét a Be. 386. § (1) bekezdésében írt okok hiánya zárja ki.

Budapest, 2012. év augusztus hó 30. napján

**Dr. Nehrer Péter sk.
a tanács elnöke**

**Dr. Székely Ákos sk.
előadó bíró**

**Dr. Hrabovszki Zoltán sk
bíró**

A Fővárosi Bíróság 2010. év május hónap 27. napján kelt 14.B.337/2010/7. számú ítélete - a Fővárosi Ítéltábla 3.Bf.176/2012/5. számú ítéletében írt változtatásokkal - 2012. év augusztus hónap 30. napján jogerőre emelkedett és fel nem függesztett részében végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2012. év augusztus hónap 30. napján

**Dr. Nehrer Péter sk.
a tanács elnöke**

A kiadmány hitelül:

bíróági ügyintéző